

ἀφταρῖνα ἡ, ἀμάρτ. *φταρῖνα Σκῦρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄφταρος καὶ τῆς καταλ. -ῖνα.
Ἀφτάκλα, ὁ ἰδ.

ἀφτάρμιστα ἐπίθ. Κρήτ. ἀχθάρμιστα Κρήτ.
(Σφακ.) ἀθάρμιστα Κρήτ. *φτάρμιστα Κύθν. Τήν.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφτάρμιστος.

Χωρὶς βασκανίαν: Φρ. Ἀφτάρμιστά σου - του! κττ. (εὐ-
χή πρὸς ἀποτροπὴν τῆς βασκανίας) Κρήτ. Χίος. *Φτάρμι-
στά του! Κύθν. Τήν.

ἀφτάρμιστος ἐπίθ. Κάμπ. Κρήτ. Κύθν. Τήν. Χίος
ἀφκάρμιστος Κρήτ. ἀθάρμιστος Κρήτ. ἀθάρμιστος
Λέσβ. (Πλομάρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φταρμιστός
<φταρμίζω.

Ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τῆς βασκανίας, ἀβάσκαντος ἔνθ'
ἀν.: Ἀφτάρμιστος νά 'σαι! (νά μὴ βασκαθῇς!) Χίος.
|| Φρ. μετὰ τῆς προθέσεως εἰς: Αὐτὸς εἶναι 'ς τ' ἀφτάρ-
μιστά του (ποῦ νὰ μὴ βασκαθῇ!) Κρήτ. Παλληκάρι 'ς τ' ἀ-
φτάρμιστά του (ἐξαίρετος νέος) αὐτόθ. Κόρη 'ς τ' ἀφτάρ-
μιστά της (ὥραιότατη) Κάμπ.

ἄφταρος ὁ, σύνθηθ. Θηλ. ἀφτάρα σύνθηθ.
Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -αρος.
Μεγάλο ἀφτί. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀφτάκι 1.

ἀφτᾶς ὁ, Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἀ.
Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ας.

Ὁ ἔχων μεγάλα ἀφτιά: Παροιμ. Ὁ λωβὸς ἀντρας ἀ-
φτᾶς, ὁ λωβότερος ἀχειλᾶς. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ.
ἀφταρᾶς 1.

ἄφταστος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (*Ἀμισ. Κερσ. Κο-
τύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄφταστους βόρ. ἰδιώμ. ἀνέ-
φταστος Ἡπ. ἀνέφταστους Ἡπ. Θεσσ. ἀνήφταστος
Κύπρ. ἄφταχτος πολλαχ. ἄφτακτος Τήν. ἄφταγος
Θράκ. (Σηλυβρ.) ἄφταχος Κρήτ. Ρόδ. ἄχταφος Κρήτ.
ἀνέφταγος Πελοπν. (Γορτυν.) ἀνέφτακος Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ
χωρ. 5.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἄφταστος. Διὰ τοὺς τύπ. ἀνέ-
φταστος, ἀνήφταστος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ. Τὸ ἀνέ-
φτακος ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἄφτακος, ὅπερ διὰ τὸ ἔφτακα
ἀόρ. τοῦ φτάνω.

Α) Παθ. 1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις
νὰ φθάσῃ, ταχύπους Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερσ. Σάντ.
Τραπ.): Εἶναι ἄφταστος 'ς τὸ δρόμο Μάν. β) Ἐκεῖνος
τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ φθάσῃ ἔνεκα τῆς εἰς ὕψος
συνήθως ἀποστάσεως πολλαχ.: Ἐκεῖ ποῦ τό 'βαλες εἶναι ἄ-
φταστο. Ἀφταστες φωλῆς πολλαχ. Ἀστρο ἄφταστο ΚΠαλαμ.
Υμν. Ἀθην. 88. Ἀφταστες ἀπ' ἀνθρώπους κι ἀπὸ κατοικία
τράνευαν οἱ κάππαρες 'ς τὴν γάχι τοῦ βουνοῦ Λεξ. Δημητρ.
|| Παροιμ. Ἀφταστα ἦταν τὰ σταφύλια κι ἄγουρα τὰ λέει ἡ
ἀλεπού Λεξ. Δημητρ. γ) Ὁ μήπω συλλεχθεὶς, ἐπὶ καρ-
πῶν δρεπομένων διὰ τῆς χειρὸς ἐκ τῶν δένδρων Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κονίστρ.): Ἐχω τὰ σῦκα ἄφταστα. δ) Ὁ
δραστήριος ἐν τῇ ἐκτελέσει ἔργου Πόντ. (Τραπ.)—Λεξ.
Περιδ. Συνών. ἀσύφταστος Α2β. ε) Ἐκεῖνος τὸν
ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπρόσιτος Μακεδ.
(Βλάστ.) κ. ἀ.—ΓΞενοπ. Ἀναδυομέν. 191: Αὐτὰ ὅμως ἦταν
ἀκόμα πρὸ βαθυὰ 'ς τὸν γκρεμνὸ, ἀκόμα πρὸ ἄφταστα ΓΞε-
νόπ. ἔνθ' ἀν. 2) Ὁ λίαν ἀποτελεσματικὸς, ἐπὶ φαρμά-
κου κττ. σύνθηθ.: Ἀφταστο γιαιτρικὸ σύνθηθ. Ἀφτακτο πρᾶμα
Τήν. Τὸ διάβασμα τοῦ παπᾶ 'ς τὲς ἀρρώστειες ἐν ἄφτα-
στον Κύπρ. 3) Ἀνυπέρβλητος, ἀπαράμιλλος πολλαχ.:

Γυναῖκα ἄφταστη 'ς τὸ νοικοκυρεῖο Πελοπν. (Μάν.) || Ποίημ.
'Σ τὰ κοῦρσα πρωτομάστορας καὶ 'ς τοὺς χωσὲς τεχνίτης
καὶ καστρομάχος ἄφταστος καὶ δράκως τῶν πολέμων
ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 120.

Β) Ἐνεργ. 1) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔφθασε σύνθηθ.:
Εἶν' ἄφταστος ἀκόμη. Τὸ βαπῶρι εἶν' ἄφταστο ἀκόμη. Ἀφτα-
στο γράμμα. β) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ φθάσῃ, εἰς ἀράς
Ἡπ. Θεσσ. Πόντ. (Κερσ.) Ρόδ.—Ἀδάμ ἔνθ' ἀν.: Ἀφτα-
στος νὰ εἶσαι! Κερσ. Ποῦ νὰ μὴ φτάσῃ ὁ ἄφταστος! Ρόδ.
Ποῦ 'ν' δὸν τ' ἀνέφταστον; Θεσσ. Βρὲ ἀνέφτακα, τὰ λέω,
ποῦ μὲ κάνετε νὰ πλανιάζω ἀπὸ τὸ κακό μου, ποῖος ἔφαγε τὸ
κρέας; Ἀδάμ ἔνθ' ἀν. 2) Ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὠριμά-
σας, ἄωρος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (*Ἀμισ. Κερσ. Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀφταστα καρύδια - μῆλα - σῦκα κττ.
Συνών. ἀγέννητος 3, ἀγινος 2, ἀγίνωτος 3, ἄγουρος
Α2, ἀκάμωτος 2, ἄψητος, ἀντίθ. γινωμένος (ἰδ.
γίνομαι), καμωμένος (ἰδ. κάνω), φταστός, ψημέ-
νος (ἰδ. ψήνω), ὠριμος. β) Ὁ μὴ ἀποκτήσας σκλη-
ρὸν κέλυφος, ἐπὶ φῶς προώρως γεννηθέντος Πελοπν.
(Κλουτσιοχ. Τρίκκ.) κ. ἀ.: Ἀφταστο ἄβγό. γ) Ὁ μὴ
φθάσας εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν Πελοπν. (Τρίκκ.) Σάμ.:
Ἀφταστο παιδί Τρίκκ. Ἀφταστον κουρίτ' Σάμ. δ) Ὁ
μὴ ζυμωθεὶς καλὰ ὥστε νὰ φουσκώσῃ ψηνόμενος Α.Ρου-
μελ. (Φιλιπούπ.): Ἀφταστη πίττα. 3) Μεταφ. ὁ μὴ
ὠριμος τὸν νοῦν, ἄκριτος, ἀστόχαστος Θράκ. (Σηλυβρ.)
Κύθν. Μακεδ.: Παροιμ. Ἀφταγος ὁ νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος.
Συνών. ἄβολος Β2, ἀσκοπέυτος 2, ἀσκοπος 1.

Γ) Οὐσ. 1) Ὁ τόπος εἰς τὸν ὅποιον δὲν κατορθώ-
ναι νὰ φθάσῃ τις Θήρ. Κρήτ. Ρόδ. κ. ἀ.: Νὰ πᾶς 'ς τὸν ἄ-
φταστο! (ἀρὰ) Θήρ. || Φρ. Ἀφταχα τοῦ γῆς (τὰ καταχθό-
νια, τὰ τάρταρα) Κρήτ. Ρόδ. Συνών. ἀσύφταστος Β1.

2) Οὐδ. ἄφταστο, ἔντομόν τι δηλητηριῶδες προξενοῦν
ταχὺν θάνατον (δηλ. ἔντομον τοῦ ὁποίου τὸ δῆγμα δὲν
προφθάνει τις νὰ θεραπεύσῃ) Χίος.

ἄφτατε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φτατέ <φταίνου.
Ὁ μὴ ψημένος, ἄψητος, ὠμός.

ἀφτέα ἡ, Κάμπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτί καὶ τῆς καταλ. -έα, δι' ἣν ἰδ. -γά.
Κτύπημα διὰ τῆς παλάμης εἰς τὴν παρεϊάν: Γνωμ. Ὁ
Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ στραοῦ ραβδέαν κι ἀπὸ κουτσοῦ ἀφτέαν.

ἀφτεγὰς ὁ, ἀφτέας Ζάκ. ἀφτεγὰς Κεφαλλ. κ. ἀ.
φτεγὰς Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτί καὶ τῆς καταλ. -γὰς.

1) Ὁ ἔχων μεγάλα ἀφτιά ἔνθ' ἀν. Ἡ λ. καὶ ὡς πα-
ρωνύμ. Κεφαλλ. καὶ ἐπών. Πειρ. Σάμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀφταρᾶς 1. 2) Σκύλλος μὲ μεγάλα ἀφτιά ἀγν. τόπ.
Συνών. ἀφταρᾶς 3.

ἀφτειασίδωτος ἐπίθ. κοιν. ἀφκειασίδωτος σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φτειασιδώτος
<φτειασιδώνω, παρ' ὃ καὶ φκειασιδώνω.
Ὁ μὴ ψιμυθιωμένος.

ἄφτειαστος ἐπίθ. κοιν. ἄφτειαστους βόρ. ἰδιώμ.
ἄφτειαστος Εὐβ. (Κύμ. κ. ἀ.) ἄφκειαστος σύνθηθ. ἄφκει-
αστους βόρ. ἰδιώμ. ἀνέφκειαστους Θράκ. (*Ἀδριανούπ.)
ἄφκειαχτος πολλαχ. ἄφτειαγος σύνθηθ. ἄφτειαγους βόρ.
ἰδιώμ. ἄφκειαγος πολλαχ. ἄφκειαγους πολλαχ. βορ. ἰ-
διώμ. ἄφκειας Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φτειαστός <φτειά-
νω, παρ' ὃ καὶ φκειάνω.

1) Ὁ μὴ κατασκευασθεὶς, ἀκατασκευάστος κοιν.: Ἀφτεῖστος δρόμος. Ἀφτεῖστος σπῖτι. Ἀφτεῖστος παπούτσι - φορέματα κττ. β) Ὁ μὴ ἐπισκευασθεὶς σῦνηθ.: Ἀφτεῖστος ρολοὶ σῦνηθ. || Γνωμ. Κόρη ἀστόλιστη σὰν ἀφκειαχτη παλαιοῦρα (σὰν παρὰθυρον ποῦ δὲν ἔχει βαμμένα ἐξώφυλλα) Αἴγιν. γ) Ἀπαρασκευάστος, ἀνετοίμαστος κοιν.: Ἀφτεῖστος καφές. Ἀφτεῖστος γάλα - φαεὶ κττ. Ἀφτεῖστος προῖκα. δ) Ὁ μὴ διευθετηθεὶς, ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς πολλαχ.: Ἀφτεῖστος δωμάτιο - κρεβάτι - σπῖτι κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυνῆριστος 2. ε) Ἀπροετοίμαστος Πελοπ. (Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Γέννημα ἀφκειαγο γιὰ τὸ μῦλο Μεσσ. Ἀφτεῖστος ἄλεσμα Αἰτωλ. ς) Ἀκαλλιέργητος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀφκειαγο ἀμπέλ'. 2) Ὁ μὴ παχυνθεὶς, ἐπὶ ζώων Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀφκειαγο γ'ρούρ'. 3) Ὁ μὴ καλλωπίσας τὸ πρόσωπον διὰ ψιμυθίου κοιν.: Γυναῖκα ἀφτεῖστος. β) Ἀκαλλώπιστος, ἀτημέλητος σῦνηθ.: Κορίτσι ἀφτεῖστος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυνῆριστος 2 β. γ) Ἀνευτρέπιστος Ἡπ. (Ζαγόρ.): Τὸν ἔχουν ἀφκειαστον ἀκόμα (ἐνν. τὸν νεκρόν). 4) Ὁ μὴ τυχὼν τῶν νενομισμένων μνημοσύνων, ἐπὶ ἀποθανόντος Ἡπ.: Ἐχουν τὸν ἄντρα μ' ἀφκειαστον.

ἀφτέλλι τό, ἀμάρι. ἀφτέλλ' Λέσβ. κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὸ ἀφτί. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀφτάκι 1.

ἀφτερος ἐπίθ. Γβλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 44 ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 124.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπτερος.

Ὁ μὴ ἔχων πτερά: Ζούδια ἀφτερα καὶ φτερωτά Γβλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. Ἀφτερες περιστέρες ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀφτέρουγος, ἀφτέρωτος.

ἀφτέρουγος ἐπίθ. ΙΚακριδ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 197 ὑποσημ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. φτερούγα.

Ἀφτερος, ὁ ἰδ.

ἀφτέρωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφτέρωτους Λέσβ. κ.ά. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. φτερωτός.

Ἀφτερος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἀφτέρωτο πουλλὶ πολλαχ. Ἀφτέρωτο ἀγγελούδι ΓΜαρκορ. Μικρὰ ταξιδ. 19 || Αἰνιγμ. Μία μητέρα φτιρουτὴ κάνει γιὰ ἀφτέρωτον κ' ἡ γιὰς γ-ῆ ἀφτέρωτους κάνει μητέρα φτιρουτὴ (ἡ κόττα καὶ τ' ἀβγὸ) Λέσβ.

ἀφτί τό, ὡτὶν Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ὡτὶ Καππ. (Σύλατ. κ.ά.) ὡτὶ Καππ. (Φλογ.) ἀφτὶν Μεγίστ. ἀφτί κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀφκὶ Καππ. Λέσβ. ἀτὶ Καππ. (Σινασσ.) ἀρτί Καλαβρ. ἀστί Καλαβρ. (Μπόβ.) ὡτὶν Κύπρ. Μεγίστ. κ.ά. ὡτὶ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρακκλ. Σκοπ.) Κάσ. Κῶς Μακεδ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά. ὡτὶ Καππ. (Ἀραβάν.) ὡτὶν Πόντ. (Οἶν.) ὡτὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν.) φινὶ Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἴγιν. Πελοπ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ὡτίον. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 322. Κατὰ Κορ. Ἡλιοδ. Αἰθιοπ. 2, 345 ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχ. αὐς γενικ. αὐτός, ὅθεν αὐτίον, ὥστε παρὰ τὸ οὐς τὸ ὡτίον. Ἡ λ. καὶ μεσν.

1) Τὸ οὐς ὡς μέλος τοῦ σώματος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φλογ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Τοῦ τραύξα τ' ἀφτί ἢ τοῦ βγαλα τ' ἀφτί (τὸν ἐτιμώρησα, ἐπὶ παιδίου ἀτακτοῦντος). Κοκκίνισαν τ' ἀφτί του (ἐστενοχωρήθη ἀπὸ αἰσχύνῃ ἢ ἐντροπῇ). Μπήκαν

ψύλλοι 'ς τ' ἀφτί του (ἤρχισε νὰ ὑποψιάζεται). Γελοῦν καὶ τ' ἀφτί του (ἐπὶ τοῦ αἰσθανομένου ὑπερβολικὴν χαράν). Ἐρριξε ἡ κατέβασε τ' ἀφτί (ἐπὶ τοῦ ταπεινωθέντος ἢ καταισχυνθέντος). Τ' ἀφτί του δὲν ἰδρώνει (ἐπὶ τοῦ ἀδιαφόρου, ἀσυγκινήτου καὶ ἀπτοῦτου). Ἐφεξαν τ' ἀφτί του (ἐπὶ τοῦ καταβεβλημένου ἀπὸ ἀσθένειας). Δὲν ἀδειάζω νὰ ξύσω τ' ἀφτί μου (ἐπὶ μεγάλης ἀπασχολήσεως. Πβ. μεταγν. Λουκιαν. Δίς κατηγορ. 1 «οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὐς σχολὴν ἄγων»). Χρεώθηκε ὡς τ' ἀφτί (καθ' ὑπερβολὴν, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ βυθιζομένου που μέχρι τῶν ὠτων). Ἀπὸ τ' ἀφτί καὶ 'ς τὸ δάσκαλο (ἐπὶ βιαίας προσαγωγῆς ἢ ἀμέσου κολασμοῦ ἢ ἀμέσου ἐνεργείας) κοιν. Τοῦ ὅσσε 'ς τ' ἀφτί (τὸν ἐρράπισε). Ὅταν δῶ τ' ἀφτί μου (ποτὲ) σῦνηθ. Τοῦ κοκκίνισα τ' ἀφτί (τὸν ἐστενοχώρησα πολὺ) Πελοπ. (Φεν.) Πλακώνω τ' ἀφτί μου (κοιμῶμαι) Πελοπ. (Πάτρ. Τρίπ.) Κρέμασε τ' ἀφτί του (ἔχασε τὸν ἐνθουσιασμόν του) Θράκ. (Τσακίλ.) Ἐρριξε τ' ἀφτί του 'ς τὸ νῶμο (ἐταπεινώθη. Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. ἀρχ. Πλάτ. Πολ. 613 C «καταγέλαστοι γίνονται τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες») Κρήτ. Δίνω τ' ἀφτί μου συχαρίκια (ἐπὶ ἀναγγελίᾳ γεγονότος ἀναξίου λόγου) Πελοπ. (Ἀνδρίτσ.) Δὲν πυρῶνει ἢ δὲν τρίζει τ' ἀφτί του (ἀδιαφορεῖ τελείως διὰ τὰ συμβαίνοντα) Πελοπ. (Γορτυν.) Τοῦ κρέμασι 'ς τ' ἀφτί τ' (τὸ ἐνθυμεῖται, ἐκ μεταφ. τῶν σκουλαρικίων) Λέσβ. Ἐν ἔμεινε ὡτὶν (πάντες ἀπωλέστησαν) Κύπρ. Ἐδωσέν μου ὡτὶν τὴν καμήλαν ὡτὶν (ἐπὶ εὐτελεστάτου δώρου) αὐτόθ. Θὰ πιάσῃ τ' ἀφτί του μετὰ τὰ ὄγυ του χέρια (θα ζημιωθῇ) Πελοπ. (Τρίπ.) Βαροῦν οἱ φτέρνες του 'ς τ' ἀφτί του (τρέχει δρομαίως) Πελοπ. (Πυλ.) Ἐφαγα ἡ χόρτασα ὡς τ' ἀφτί (ἔφαγα πολὺ) Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Κάνω τ' ἀφτί (κολυμβῶ κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς) Μύκ. Κρασι ἐνοῦ ἀφτιοῦ (οἶνος ξινὸς ὅστις πινόμενος προκαλεῖ μορφασμόν μετὰ τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς πρὸς τὴν ἐτέραν πλευρὰν) Κύθηρ. Κρασι ὄγυ ἀφτιῶ (οἶνος πολὺ ξινὸς) αὐτόθ. β) Τὸ οὐς ὡς ὄργανον τῆς ἀκοῆς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Τὸ πῆρε τ' ἀφτί μου (τὸ ἤκουσα). Τ' ἄκουσα μετὰ τ' ἀφτί μου ἢ τὰ ἴδια τ' ἀφτί μου (ἐγὼ ὁ ἴδιος). Κάτι πῆρε τ' ἀφτί μου ἢ πῆραν τ' ἀφτί μου (ἐπὶ τυχαίου ἀκούσματος). Βοῦίζουν τ' ἀφτί μου (ἐπὶ μελλούσης ἀπροσδοκήτου εἰδήσεως). Τοῦ τὸ σφύριξαν 'ς τ' ἀφτί (ἐπὶ ἀνακοινώσεως κρυφίως μυστικοῦ τινος). Μοῦ ὡφάγε τ' ἀφτί (ἐπὶ τοῦ ἐπιμόνως ζητοῦντός τι). Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. Πλάτ. Γοργ. 485 B «ἀνιᾶ μου τὰ ὦτα»). Μοῦ πῆραν τ' ἀφτί μετὰ τοῖς φωνῆς τους (ἐπὶ τῶν ὀχληρῶς φωνασκούντων). Τοῦ τὸ λέγω 'ς τ' ἀφτί (μυστικά. Πβ. ἀρχ. Εὐριπ. Ἴων 1521 «εἰς οὓς τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω»). Ἀπ' τὸ στόμα σου καὶ 'ς τοῦ Θεοῦ τ' ἀφτί! (εὐχὴ πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ συζητουμένου). Ἐχουν καὶ οἱ τοῖχοι ἀφτί (προτροπὴ ὅπως μὴ λέγωνται μεγαλοφώνως πράγματα μυστικά). Ἀπὸ τὸ ἐν' ἀφτί μπαίνουν κι ἀπὸ τὸ ἄλλο βγαίνουν (ἐπὶ τοῦ τελείως ἀδιαφοροῦντος διὰ τὰ λεγόμενα τῶν ἄλλων καὶ μὴ συγκρατοῦντος αὐτὰ εἰς τὴν μνήμην του). Ἐχει γερό ἀφτί (ἀκούει καλά). Εἶναι ὅλο ἢ ὅλος ἀφτί (συνών. τῇ προηγουμένη). Ἐχει ἀφτί ἢ ἔχει καλὸ ἀφτί (ἐπὶ ὀξείας μουσικῆς ἀντιλήψεως). Ἐχω τ' ἀφτί μου (προσέχω. Πβ. μεταγν. Πλουτάρχ. Ἡθ. 1113 C «ταῦτα τὰ ἔπη μέγα βοῶντός ἐστι τοῖς ὦτα ἔχουσιν»). Κάνω τ' ἀφτί μου τέσσερα (προσέχω πολὺ). Ἀνοίγω - τεγνώνω τ' ἀφτί μου (συνών. τῇ προηγουμένη). Βουλλώνω - κλείνω τ' ἀφτί μου (ἀποφεύγω νὰ ἀκούσω. Πβ. μεταγν. Πλουτάρχ. Ἡθ. 143 F «δεῖ μάλιστα τὴν νοῦν ἔχουσαν ἀποκλείειν τὰ ὦτα καὶ φυλάττεσθαι τὸν ψιθυρισμόν»). Βάζω ἀφτί ἢ τ' ἀφτί (ὠτακουστώ.

